

László Hortobágyi :
A time-lapsed outline map
about "socioethology" of Hungisthan
(A hungisztháni "sociáletológia" gyorsvázlata)
2011

*

Kétségkívül a létközösségek belső kasztevolúciós tülekedése rákényszeríti szerencsétlen halandó lakóit (vagy emiatt az elhagyóit), hogy az intellektuális érvényesülésnek és hálózatépítésnek a *szociumban* végrehajtott ámokfutása (*amokarma*) - számukra - a tehetségtelenségük okán sajnálatosan -, csak az egyedüli stratégia, amely szükségszerűen felülírja életükben az alapvető, egyébként is alacsony helyiértékű erkölcsi paramétereket. A hosszabb történelmi futamidejű, ezáltal nagyobb felhalmozást létrehozó (tehát korábban a gyarmatosításból meggazdagodott) országokban, ahol, később (ezáltal is) a személyes emberi tér és alkotói autonómia szükségszerű jogi legitimizációt nyert, ott, a közösségi struktúrákban a humántőke "többszólamúsága" kooperatívve összeadódik és így az lukratív ösztársadalmi nyereséggként (*synergy*) épül be a halmazba.

A kelet-európai rendi struktúra természete (*Hungisthanban* aztán igazán) abban nyilvánul meg, hogy egy adott közösségi halmaz csípésrendjének bozótharcában, a benne résztvevő egyedeket elsősorban a másik letiprásában tegye érdekelté s ekként is jutalmazza meg. Örökölhető kontraproduktív *feedback*. Az így létrejövő mínusz végösszegű ösztársadalmi interakciók legnagyobb közös rosszként való összeadódása formálja egy lokális halmaz történelmét és benne az így megnyomorított egyedek napi életérzését. És kreatív intelligenciáját. Meg az öröklött tehetetlenségét. Meg a továbbadott családi sorskönyv karmaszervíz képességét-képtelenségét.

Pedig elmondható, hogy az emberek általában nem gonoszak, csak a magukra épített társadalomban lebonyolított egymásközi interakcióikra való reagálásuk az. Olykor nagyon, bonyolultan és hatalmas kontraproduktív teremtőerővel. Vagy a létszerveződés generációsan eltorzult *imprinting* hagyománykövetésével.

Ennek huszadrangú *mainstream* "humanetológiai" részlete, hogy ma például ott tartunk - szemben a hatvanas évek jövőképeivel -, hogy az egyéni körlet (*niche*) és a fiatalos autonómia kívánása és tágítása helyett, a fiatalok, mint egykor mindig is, újra a család-házasság modellbe menekülnek a *Szülői Társadalom* elöl, mint ***egyetlen lehetséges*** legális *azylum*. Az ebből, az amúgyis meghaladott és a globalizáció miatt

is beomlott modellből kitzasztott deviáns meleg közösségek - devianciájuk felszabadító szabadsága és percepcióképességének kamatoztatása helyett - szintén a (meleg) házasságért küzdenek. Mindez végzetesen idejétmulta, olyan mint a holttestek gyöngédsége, amelyek visszajönnek, hogy ölelgessék az élöket. Alaptézis, hogy nem oldható meg egy probléma ugyanazzal a gondolkodásmóddal amellyel azt létrehozták.

Így például társadalmi nemek tudománya is *popceleb* tudománnyá vált, ahol a szereplők számára a „genderideológia” fogalma is az öröklött kelet-európai társadalmi-gazdasági rendből fakadó bizonytalanságok és igazságtalanságok metaforájává vált. A gendermetafora amely nem az 1968-as mozgalmak utáni változásokra adott válasz, hanem alapjaiban új globális jelenség, amely egy olyan, már valójában létrejött világrendet igazol, ahol teljesen mindegy, hogy egy fogyasztó (a "szabad" piac "szabad" aktora), milyen nemü és eredetü, bőrszinü és nyelvü, vagy intelligenciájü objektum. Az acsarkodó érdektömbök, akik a honfitársak kizsákmányolását biztosító monopóliumok fenntartásában érdekeltek, azok szerint ez a hegemoniáért folytatott harcnak az ideológiai része s amely szerintük, egy nacionalista újkonzervatív válasz a neoliberais globális rend és gondolkodás válságára. Vagy fordítva. A hamis diskurzus valójában a mindenkori hatalom számára lehetővé teszi, hogy az általuk kialakított (*hidden persuaders*) köztudat részeként, mint szitokszókinés, manipulálja azt a köznyelvet, amellyel az embereket ráveszik arra, hogy annak manipulált használatával tévesen fogalmazzák meg az öket körülvevő struktúra iránti elégedetlenségüket. Ezért nemcsak a társadalmi nemek kutatóit érdekli, mi történik például az oktatással, hanem azok a korporációk, (szak)szervezetek és érintettek is, akik érdekeltek a közösségi hamistudat fenntartásában.

Elváránk tehát, hogy az ilyen *gödeli* struktúrákat igazoló hibás gyakorlatot, tehát az ember személyiségét és életminőségét lerongyoló, a napi közösségi interakciókban meglévö lidércnyomásokat és csapdákat illene felismerni, mert csak így lehetséges, hogy az individuális lét önkorrekcioja és azok összeadódása hozzájáruljon a világ jobbá válásához.

Természetesen a fentiek ürügyén előadott *Meleg Családi Modell* meghaladása csak egyike lenne az amügy is kihagyott, de a rendelkezésre álló lehetőségeknek, pedig az ezek felismeréséhez szükséges intelligencia megléte nem kéne, hogy akadályá legyen a "*társadalomkarmikusan*" kinyerhető összhaszon és szabadság lukratív felismerésének.

Már

akiknek.

A személyes tér szabadságáról először mindenkinek magának kell gondoskodnia. Ha ezt nem teszi akkor kollektív szinten ez hiányként adódik össze amely egy olyan

polgári társadalomhoz vezet, amelyben nincsenek polgárok. Ha pedig egy társadalom struktúrálatlan, akkor annak mindig megvannak a maga súlyos következményei. Lássuk tehát.

A 17. századtól egészen a 20. század elejéig, az emberek és vezetőik úgy tudták, hogy a hatalom és a politika a nemzetállam keretein belül működik. A vesztfáliai béke (1648) óta - ami véget vetett a vallási háborúknak Európában - a filozófusok megnyugodtak abban, hogy létezik területi szuverenitás: ennek lényege a *cuius regio eius religio* elve, ami azt jelenti, hogy aki uralkodik, az előírhatja, hogy az uralma alatt levők milyen istenben higgyenek. Később a nemzetállam születésével a *religió* -t lecserélték a *natio* -ra, és a birtokolt (meghódított) terület egybefonódott a nemzettel. Kelet-Európa roncsolt, mutagén társadalmaiban - így *Hungisthan*ban nemkülönben - az állami és kommunális élet az *Osztrák–Magyar Monarchia* logisztikai rendszere szerint működött, és amelynek rácsszerkezete a klasszikus porosz rendszer koppintott mintázata volt.

Ez a logisztikai struktúra az 1948-as "*kommunista*" hatalomátvétel után szinte töretlenül fennmaradt, de kínosan kereszteződött a bizánci jellegű, moszkvai rendszerrel. Ebben a cseppfolyós félázsiai létben a napi életérzést hol a közigazgatás "törvényes" rendje, hol a világhatalmak hidegháborúin élősködő helyi komprádor kasztok (és azok hatalmának fennmaradását szolgáló hamis létprioritások rendőri érvényesítése), hol a kurucos ellenállás alakította, de azt, hogy mikor melyik, azt soha sem lehetett világosan kibogozni. Az elasztikus társadalmi tudat az ilyen helyzetekből kivonatolja a maga túlélési stratégiáját: *légy alkalmazkodó de a ne légy törvénytisztelő*.

Magyarországon 1989-es fordulatot követően tovább kondicionálódik ez a zűrzavar, amit mind a mai napig nem követ tisztulás a politikai élet és történelmi traumák feloldását illetően. Nemcsak a *Trianon-Holokausz*t traumaközösségek meszesednek zárványokká, az összes többi meg- és feloldhatatlan sérelem válik paranoid szociálepileptikus "*niche*"-vé a társadalmi *homeosztát* halmazában, ahol a nemlétező (és a hatalom által mindig deformált és korlátozott) szociológiai kutatások és azok hiányos adatbázisai által paritásba hozható társadalomképek csonka mivolta és a kasztközi diskurzus teljes hiánya valósul meg.

A foszladozó közintézmények erózióját kompenzálhatják a személyes kapcsolatrendszerek, csak hogy nem a közintézmények szétesése miatt romlanak meg a személyes kapcsolatok, hanem fordítva. Az állampolgárok az alkalmazkodási stratégiájukat szintén a diktatúrából hozzák, így korrupciós rendszereik védelmében mélyen behúzódnak azokba a familiáris, szövetségi, kliensi rendszerekbe, amelyek a társadalom demokratikus jellegével szemben a törzsi jelleget erősítik. Ezek igen

szoros, gettószerű pszichológiai és etikai struktúrák, és tűnjenek bármily merevnek is, igen alkalmazkodók: ez bennük hosszútávon a legveszélyesebb. A túlélési stratégiákra berendezkedett kollektív tudatnak, (amely egoizmusra hajlik, de autonóm individualitásra nem), ekkor egy olyan közösségi logisztikát kellett volna integrálnia - többek közt - amely e tájékon teljesen ismeretlen történelmi tapasztalatokból, így például az arányos és egyezményesen támogatott közteherviselés vagy urbánus öngazgatás több százéves gyakorlatából táplálkozik.

Hungisthan-ban az ún. politikusok és "gondolkodó" köreik a második világháború óta tagolatlan társadalom, azon városi vagy falusi tömegeit képviselik, amelyeknek ő maguk egyben az elsőgenerációs tagjai. Köreikben előfordulnak tehetős és gazdag emberek, de ez egyáltalán nem azt jelenti, hogy lenne politikailag iskolázott középosztály. Stabilan vagyonos, politikailag erős középosztály érdek artikulációja és annak hagyományai nélkül sehol a világon nem létezik képviseleti demokrácia. Nem csak *Hungisthan*-ban nincs ilyen, az egész posztkommunista Zónában nem található ez meg. Egy *hungisthan*-i középkori intézmény, a *honor* egy szolgálati hűbéri rendszer volt, általában a király adománya volt a hosszabb hivatali szolgálatért. Ez a *honorhálózat* a kelet-európai út lényege, intézményének kialakulása jelezte a nyugati fejlődésmódtól való eltérés kezdetét: a lokális érdekeket megjelenítő bárók és nemesek ellenében a központi hatalom gyengülése okozta a térségben mindenhol a középkori államok összeomlását.

Hungisthan-ban az így kialakult nemesség klasszikus idegengyűlölete, elfogultsága, illúziói és önimádata a 18. század végétől virulens nacionalizmusként él tovább, ezzel súlyos tudati és társadalmi torzulásokat örökítve egyben a Kárpát-medenc népeinek, később általánossá váló etnikai gyűlölködéseinek a mintájává válik. A kelet-európai államok szétrohadása pedig szükségképpen együtt járt a mindig felülről kezdeményezett, nyugati típusú modernizáció gyengülésével is. Látható tehát, hogy az ilyen típusú modellben történelmi adottságként - mint egyedüli kommunikációs csatorna - a középosztály hiánya miatt a társadalmi csoportok közt megvalósult gyűlöletklaszter létével tartósan számolni kell.

Lassan közismertté válik, az ukrán éhínség, a *holodomor*, amelyben 3 millióan haltak meg az 1930-as években, ez a szovjet vezetés tudatos döntése szerint történt, hasonlóképpen ahogy a németek a háború során 3 millió szovjet hadifoglyot öltek meg. 1943-ban történt, hogy szervezett ukrán fegyveresek lengyelek tízezreit gyilkolták halomra egy etnikailag tiszta saját állam reményében, vagy idézzük fel azt a keveset amit *Katyn*-ról tudunk, mi lett volna ha a lengyel értelmiséget nem pusztítja el Sztálin, ha az ukránokat a zsidók tömegeinek legyilkolása során nem képezi ki a *Wehrmacht-Schutzstaffel* az ilyesfajta mészárlások elkövetésére.

A holokauszttal együtt nincs még egy ilyen régió a világon a 20. században. A legközelebbi hasonlóság a kínai éhínség lehetne, abban 1958–1960 között 30 millióan haltak meg, de az sokkal nagyobb területre esett. A *kambodzsai* tömegmészárlás gyors kivitelezése is amely 1,7 millió embert "érintett", nos itt is leképeződik a keleti tömegtársadalmak értékrendje az egyéni emberi élet létjogosultságát illetően.

De sehol a világon nincs az öldöklésnek olyan klasztere, mint itt, ahol a 20. század már említett (legalább) három legnagyobb európai tömegmészárlása többé-kevésbé ugyanott, területileg egymást átfedve zajlott le.

1959-ben *Stanislaw Lem* itt (*Krakow*) írta meg az *Éden* című regényét.

Mellesleg a történészeknek az lenne a dolguk, hogy részletesen megismertessék a hagyományok eme üledékes láncolatát a köz számára, aztán itt a Körletben mindenkinek "saját hangja, vigye haza".

Itt *Hungisthan*-ban is 1989-es redisztributív kiszákmányolás modellváltása, amelyben persze nyoma nem volt semmiféle forradalmi átalakulásnak, egy szinte lehetetlen feladat elé állította a helyi társadalmat. Szükségszerűvé tette, hogy a kelet-európai "globalizáció" szokatlan körülményei között, gyakorlott politikai osztály híján és az európai világtrendhez képest minimum 100 éves késéssel úgy hozzon létre egy eredeti tőkefelhalmozást, hogy a "polgári" vagyonosodás ne az állam és ne a szociális elosztórendszerek rovására menjen. Ilyen eredeti tőkefelhalmozást a történelem eddig még nem produkált. Ennek nyomán az immunreflexként beindult "ellenforradalom", a volt szocializmus második gazdaságaként kiépült *gebín* illegális felvilágát és annak teljes kliensi rendszerét mozgósította. A korábbi privilegizált pártállami hűbériumokat átkonvertáló oligarcha csoportok és privatizációs hálózataik azóta is módszeresen lerabolják a mindenkori állami redisztribúciót, ami természetesen és ismételten a legalul lévő legszegényebbek rovására (is) megy.

Ennek megszűnésére csak attól a pillanattól kezdve lehet számítani, ha kialakul egy jelentős vagyonos osztály stabilizált életformája amely egyéni gyarapodása érdekében többet már nem tud elvenni a társadalomtól, hanem kénytelen beruházásként visszaadni, például tudást és munkát. Az, hogy ez az elkésett felhalmozás (és annak elemi szenvedélye !) miként tud majd itt és most működni a világméretű tőkeáramlás és a globalizált környezeti pusztítás körülményei között: az a jövő rejtélye.

Jelenleg - de a nyugati "demokráciákban" nemkülönben - a gazdasági érdekek eltérítik a politikai folyamatokat egy olyan irányba, hogy az amúgy is túlterhelt demokrácia már nem képes a „közjó” irányába terelni a politikai akaratképzést és a létalapja továbbra is a tőkésített embervér marad.

Lóugrásban magyarázva: a magyar felvilágosodás a magyar reformkor függetlenségi

háborújának leverésével ért véget. Ekkor nemcsak a nemzet szabadsága szenvedte el a összeomlást, hanem a szabadság másik fontos biztosítója, a társadalmi egyedek jövőbeli individualizációja is vereséget szenvedett. Ahol az egyéniségnek nincs közösségi tere, ott az egoizmus felé hajlik el a közösségi lét, amely ösztönszerűleg a familiáris és törzsi kapcsolatokat kedveli és ez lehet a magyarázata annak is, hogy a *hungisthan*-i társadalom inkább az ún. *bázisdemokrácia* felé hajlik és nem a *képviselői demokráciára*. Ez, mint láttuk, történelmileg igazolt, de veszélyes készlet, mert megnehezíti az elkerülhetetlen világintegrációt.

Napjainkban e globális folyamat oldalágán kivirágzó, a helyi kliensburzsoázia általi kizsákmányolás és tökefelhalmozás fenotípusai mellett, az "újkori nemzetállamok" vágyálma, illetve az *Unio* (avagy az elkerülhetetlen *Világállam*) ellen, az e víziókért folytatott (gazdasági) szabadságharc a kelet-európai rendszerek virulens továbbélését bizonyítja.

A jelenlegi kelet-európai helyzetet tehát, - nem meglepő módon - nagyjából a helyi gazdasági elit akaratervényesítése jellemzi, a látszólagos demokratikus villanypásztor keretei mögött. Az egyes közép-európai gazdaságokban a komoly játékosok száma azonban véges: a többségük nemzetközi nagyvállalat. Ezek akciórádiusát semmiféle komoly régiós politikai akarat nem tudja és nem is meri igazán korlátozni. Ugyanakkor a multik, ha köreiket nem zavarják, általában gondosan kimaradnak a (párt)politiká(k)ból, így a pártok kakasviadalaiban a gyengébb nemzeti tőkések is szóhoz juthatnak, most szerényebb összegért is szerezhettek maguknak nagyobb befolyást, s válnak a politika szponzoraivá. Így alakul ki, hogy a nyugati posztdemokráciákhoz képest - amelyekben a gazdasági elitek legerősebb kutyái kamatyolhatnak -, itt nem a legmeghatározóbb játékosok (vagyis a politikai mező felett lebegő multik), hanem a másodrangú elitek próbálnak ügyeskedni. A közép-európai pszeudodemokrácia - valójában alapvetően provinciális technokráciaként - a *másodosztályú* gazdasági érdekek foglyává lesz, ahol az állam a gazdasági elitek egyfajta önkiszolgáló *hipermarkecévé* válik. Ez a jelenleg lassuló kelet-európai felzárkózás egyik oka a kényszerpályán lévő világfejlődés egyébként szintén nem kívánatos fővonalához.

Miután fehér ember fináncsökés apo-kaliptikus társadalma penészként lepi el a bolygót és rövidlátóan semmilyen politikai artikulációs lehetőséget nem engedélyez a tőle eltérő kultúráknak, így lesz jutalma a terrorizmus. A nemzet, mint homeosztázis, a Föld bármely pontján már annyira szétesett és annyira átstrukturálódott, hogy semmilyen kollektív akarat, még a *e-dzsihád* sem képes a geopolitikai-nagyhatalmi döntések befolyásolására.

A multinacionális korporációk, azok igen, így a megváltásnak egyszerűen nincs más

kapuja, mint az általuk finanszírozott tudomány melléktermékeiből kicsepegtetett ökoteknika, zöldikék hiába is haragszanak a tudományra. Viszont képzeljük el a megváltást *Exonybm* módra. Így tehát mára az egész emberiség egy alagútban rohan, ha megáll: hőgutában meghal, avagy *Gaia Mama* leadja a kulcsot.

A globalizáció különböző mértékben, így Közép-Európában is (akaratlanul) megemelte a fogyasztás szintjét és az ipari országokban az ún. demokratikus államberendezkedésű hatalmi struktúráknak általában nincsenek helyi (tehát nem globális) geopolitikai ellenfeleik. Itt is hamar kifinomultak a "rábeszélők" (*cyber*)technikái és az egyéb homálykeltő technikák, ma már nincs szükség arra, hogy az állami ideológiát az állami erőszak fenyegetésével párosítsák, az importált politikai marketing, az új aljas kommunikációs technikák vagy az újjászülető *neo-agitprop* stílus általában kezelni tud szinte bármilyen kommunikációs helyzetet. A vesztés és alávetett többség kiherélt politikai apátiája kifejezetten előnyös lehet, hiszen növeli az állam mozgásterét, így ebből következően a kelet-európai pszeudodemokráciákban - ha megőrzik az intézményi homlokzatokat és jól használják a manipulatív technikákat - szintén kevésbé várható a tömegek lázadása. Előreláthatóan, a rezsím esetleges lecserélése a gazdasági oligarchák *szimoniája* mellett (a megvásárolt komprádor értelmiség a hatalomba történő szakaszosan oszcilláló araszolása által) a regnáló hatalom *honor-izált* értelmiségpolitikája révén is bekövetkezhet.

Az éppen regnáló politikai (*survival of the fittest*) csapatokat szinte kizárólag a mellőzött vagy a stallumok szükössége okán elégedetlen szakértelmiség buktathatja meg manipulatív tudása visszavonásával, fázissemleges szolgáltatásai leállításával, így ezen "halmazok" megbízható ellenőrzésének kiépítése és/vagy megvásárlása elsőrendű társadalompolitikai feladattá válik.

Ebből lesz egy interaktív és a kölcsönös függésen alapuló tolongás az állami újraelosztás vályúinál, ugyanis a hasznos és haszontalan idiótáknak szánt manipulatív tudásnak csupán egyetlen, hosszú távon is fizetőképes vásárlója van, az pedig maga az állam, mert az alulról induló politikai kezdeményezések vagy a civil szféra ilyesmiért fizetni nem tud, s általában nem is akar. Következésképpen az állami állások, megrendelések, informatikai, szociológiai statisztikák a szakértői egzisztenciák létfeltételeinek illetve jutalmazásainak összehangolása (mátrixa) szintén kiemelkedően fontossá válik. A globális és helyi posztdemokráciákban mindehhez persze a társadalmi ranglétra másik végén rekedt tartós veszteseket - *sokszor az értelmiség segítségével* - kell kiebrudalni a politikai rendszerből, de persze, ha eléggé lent vannak és így képtelenek érdekeik megfogalmazására, akkor a vesztesek önként is kivonulnak-kiszorulnak a rendszerből. Ez a típusú szelekció

(szemben a középkorival) a személyiség torzításával, az öngyilkosságra, az addiktív életvitelre és az egyed saját magának okozott betegségeire redukálódik (régén azt mondták az "*osztályharc*" helyett), illetve az általános rosszkezd eluralkodása révén működik ezekben a rétegekben és országokban, akiknek egyébként, talán éppen a kívülállásuk és a devianciájuk okán lehetnének a társadalmat előrelendítő új gondolataik és új látásmódjaik. A kiszelektálódás által tehát pontosan az újdonságot bevívő tevékenységük szűnik meg az osztályharc mindenkor kárára.

Ami a lehetséges közeljövőt illeti: korábban és a nyugati játszótérfelel, az ottani posztdemokráciában, az állami funkciók (*thatcherized*) neoliberális lebontása végül is a gazdaság aktív szereplőjéhez képest az állam elhülyülését eredményezte. A kelet-európai pszeudodemokráciákban az e koncepció (hibásan másolt) gyakorlatának átmeneti időszakában, a szabályozási pozíciók részleges feladása, a végletekig elrontott és bűnös privatizáció, a szociális nyilvántartás szétesése révén, vagy akár a kisgömböcként egyre dagadó szürkegazdaság "felderíthetetlenségéből" következően is, az állam terepismerete fokozatosan leépült. E terep a *stalker* Zónához hasonlítható különössége abban is feltárható, hogy ebből a (gazdaság)történeti helyzetből valószínűsíthetően nem valami újkorai rekorrekció élesíti vissza a társadalmi-hatalmi szabályokat a "valódi" nyugati "demokrácia" sziluettjéhez, hanem egy újetatizmus alapjai rakódnak le.

Bármi is legyen a kelet-európai kormányok programja és "nemzeti" *ars poeticája*, az újetatizmus hagyományosan és elkerülhetetlenül a gyengék vállára helyezi át az erősekéről a rendszer terheit. A kistulajdonosokat csak annyiban "menti" meg a teljes pusztulástól, amennyiben azok a nagy tulajdonos beszállítóiként funkcionálnak, tehát az újetatizmus "tervszerű" intézkedéseit sem a termelőerők fejlesztésének szükséglete vezérli, hanem az az igyekezet, hogy ezt a típusú állami redisztribúciót és tulajdont, az ellene lázadó termelőerők rovására is fenntartsa.

Tehát akár összeállhat egy új politikai elit és állami bürokrácia úgy, hogy ez a csoport mindkét irányban, a gazdasági elitekkel és a választókkal szemben együtt lesz képes autonómiáját növelni, a technokrácia és annak kifinomult manipulációs technikáinak alkalmazásával, vagy a tömegek statisztaszerepbe kényszerítése révén. Elképzelhető, hogy ez a rendszer hosszú idő után először itt Közép-Európában rendeződik össze. Az áthallás elkerülése érdekében érdemes ideidézni, hogy a termelési eszközöknek az állam kezében való összpontosítását a történelemben először egy élcsapat által manipulált *proletariátus* (a hasznos idioták csapata) hajtotta végre, egy akkor már régen időszerű, de félrevezetett társadalmi forradalom útján. Tehát nem a kapitalizmus és a trösztök államosítása felől érkezik, (ezt majd később teszi), ezért teljesen abszurd az újetatista államkonstrukció és a volt szovjet

rendszer azonosítása.

A geopolitikai gondolkozás idejétmúlt, a világ felosztása demokratikus, liberális és kommunista birodalmakra, eltereli a figyelmet arról, hogy szépen lassan ezen birodalmak mindegyike átadta hatalma egy részét a nemzetek fölötti transznacionális entitásoknak. Ez akkor vált igazán láthatóvá, amikor leomlott a vasfüggöny: az addig a Szovjetunió befolyása alatt álló országok alig várták, hogy a visszanyert önrendelkezésüket, gazdasági, katonai és kulturális szuverenitásukat újra feladhassák, és egy másik, hasonlóan nagy entitáshoz csatlakozzanak. A nemzetállam elvileg azt jelenti, hogy az állam képes megvédeni magát külső segítség nélkül, egymaga képes kielégíteni a határain belüli keresletet, valamint képes állampolgárainak mindazt az iránymutatást megadni, amire azoknak szükségük van, hogy elvégezhessék a mindennapi teendőiket. Ma már ezek egyike sem történhet tisztán egy állam keretei közt és már egyetlen ország sem képes arra, hogy megfelelő kínálatot nyújtson a határain belül felmerülő - legyen az bármilyen természetű - keresletre.

Elméletileg elképzelhető egy olyan helyzet, amikor az egész kliensburzsoázia egyetlen nagy részvénytársasággá alakul, amely az állami protkollok segítségével manipulálja az egész "népgazdaságot", miközben létérdekeszerűen - de történelmileg rövid távon - lassítja az (információs)technika fejlődését, preferálja a hazai törzsi tulajdonban lévő, de nem életképes vállalatok életben tartását, stb, egyszóval kontraproduktívan is igyekszik a parazita és a vazallus társadalmi rétegek járadékait konzerválni.

Az ilyen logisztika gazdasági törvényszerűségei, a támogató kliensréteg kielégítésének szaturált pillanatáig, nem jelentene semmiféle problémát, de a futamideje rövid. Mint ismeretes, a kapitalista pókerjátékos nyereségként nem kapja meg közvetlenül a vállalkozása munkásaitól elsajátított teljes értéktöbbletet, hanem csak az egész rendszerben megtermelt értéktöbblet saját tőkéjével arányos részét. Egy integrált "államkapitalizmusban" az egyenlő arányú nyereség törvénye nem a hagyományos közvetett úton, azaz a kapitalista verseny útján valósulna meg, hanem közvetlenül, az állami krupié könyvelése által.

Ilyen rendszer azonban soha nem volt, és a tulajdonosok közötti eredendően mély ellentmondások miatt, soha nem is lehetséges, - mert ebben a struktúrában - bár az ellenérdekelt csoportokat (a járadékos értelmiség segítségével) igyekszik kiebrudalni a Paradicsomból - a kapitalista tulajdon olyan univerzális hordozója, mint az állam, kiváló célpontja lehetne egy társadalmi forradalomnak.

Ámde.

Közben bekövetkezett a baloldal történelmi csődje, és láthatóvá vált, hogy az elárult

eszményeik meddőhányójaként, miként váltak a kívánatos, de egyenlőre elérhetetlen osztály nélküli társadalom élharcosaiként eme kollektivista és forradalmi elmék, a nemes gondolati struktúráikkal egyetemben, az őket részvénytársakkal is honoráló korporációk halálgyárainak és vállalatainak, a világot ökológiai, eugenetikai szakadékba taszító ideológiai és gyakorlati politika székértelőivé és védelmezőivé.

Nem találunk egyetlen korábbi pozitív "hőst" a szellemi életből, aki észrevette volna saját möbiusi mutációjának mutatványát: olykor ugyanott maradván korábbi helyén, egyben (de sokszor akaratlanul) átkerült a rossz oldalra, vagy észrevette volna, hogy a hagyományos gondolkodása értelmében már csak rossz oldal van és ő annak *goebbelse*.

Az, hogy nincs helyettük jobb, sőt csak rosszabb, az nem menti, sőt minősíti őket, ahogy (mindenkor) átadták a terepet a még rosszabbnak. Az őket meghaladó rezsimiek elleni, (sokszor saját korábbi tanaiknak ellentmondó) történelmietlen nézeteikkel legitimációt kereső ellenforradalmuk bukásra ítéltetett.

Ebben a körben ugyanis illendő lett volna annyi történelmet ismerni vagy a tanokból felidézni, hogy Európa szelvényesített, nyugat-keleti lejtésű, aszinkron történelmi-struktúrális zónákra bontott társadalmaiban a honfitársak feletti kizsákmányolás monopólium jogát elvenni az újaktól és visszaadni a régieknek: ez eddig még soha nem sikerült.

Hídszerkezetben visszahajolva a tételindító sorokra, és ezzel egyben utalva a látszólag ismétlődő történelem *Vishnu* szekerének nyikorgó kerekére: feltételezhetően az *Osztrák-Magyar Monarchia* múltja lesz *Európa* lehetséges jövője. A *Monarchia*-ban a nemzetiségek elszakadtak a földterülettől, a *Habsburg Birodalom*-ban mindenki úgy definiálhatta magát, ahogy akarta. A mai kommunikációs és közlekedési lehetőségek hálózatában lényegtelen, hogy pontosan hol vagyunk fizikailag, Európa bármelyik részén vállalható és megtartható az identitás, mert bármerre vetődik is a halandó, hazáját csigaházként magával viheti. *Otto Bauer* (a 20. század osztrák szociáldemokrata gondolkodója, főműve *A nemzetiségi kérdés és a szociáldemokrácia* [1907], sokan az *Európai Unió* egyik előlátnokának vélik) írta, hogy az ember bárhova is megy, meg kell, hogy tudja őrizni identitását mert egy földrajzi terület már nem lehet egyetlen csoport tulajdona. Ha ez így alakul, akkor ez lehet az egyik módja annak, hogy a régió ritkítsa azokat a konfliktusokat, amelyek ma, a különböző diaszpórák ilyen közelsége miatt és a harmadik világból történő beáramlás mellett állandósulni fognak.

Az emberi test bőrszíne a *bézs* lesz, de ez még odébb van.

(*Hortobágyinak Látszó* 2011, www.guo.hu, és a "Puppies & Kittens of Budavár"bsite levelező tagja)